

TULAJDONJOG ÉS SZERENCSE

(Részlet a „Névtelen szellem közleményei-III.” c. műből)

A tulajdonjog fogalma, az a vágy, hogy az ember rendelkezessék valami felett, benne van a lélek legerjettebb mélyében, benne van azokban a törekvésekben, amelyekkel minden lehető véghezvisz, hogy csak magáénak mondhasson valamit,..... Az ember lelkében ezek a vágyak egészen a telhetetlenségig fokozódhatnak, úgyannyira, hogy a más embertársa életét is elviselhetetlenné teszi, hogy ezt a vágyát kielégíthesse. Tulajdonképpen a telhetetlenség, az irigység, a fösvényesség, a bírvágy nem az *emberben*, hanem a *lélek* legerjettebb természetében van benne..... **Az önzést csak olyan alantas világokon lakó szellemek ismerik, mint amilyen a föld, ahol az élet terheitől való szabadulás vágya kelti azt életre. Az önzés a lélek természetében van. Tehát nemcsak az elfajult lélek természetében, hanem kisebb nagyobb mértékben mindenkiben megvan ez az önszeretet, - törvényes formájában.....**Az önszeretet a lélekben annak a nagy megismerésnek a megnyilvánulása, megvilágosodása, amellyel a lélek annak tudatára eszmél, hogy él. **Amikor megismeri az életnek nagy ajándékait és azok felhasználásába való belemerülés végtelen nagy örömmel tölti el a lelkét.**

Ez nem törvénytelen, nem hibás érzés, hanem Isten akarata szerint való akarása a léleknek. Mert hiszen az életnek tulajdonképpen az a célja, hogy az ember megismerje önmagát, mint teremtett életet; felismerje önmagában azt az értéket, mellyel Isten őt elárasztotta a teremtés pillanatában, melyet magáénak vallhat..... **Ez az érzés az ember lelkében, bár erősen lefokozódva, végigkíséri őt életeken át a legalsóbb fokozattól kezdve fel a legmagasabbig a boldogság után való vágyaiban. Már pedig a boldogság után való vágy Istentől eredő természetes ösztön.** Minél magasabb fokozaton van egy szellem, vagy ember, annál

tisztábban nyilvánul meg benne ez a vágy. A boldogság után való vágy az, amely az ember lelkét az életek különböző fordulataiba beleviszi, az életben tevékenykedni és az életet minél nagyobb mértékben megismerni és magáévá tenni sarkalja. **Ámde éppen, mert az élet Isten akaratát tükrözi vissza, ennél fogva Istent megismerni, Isten akaratát az ember lelkében magáévá tenni: a fejlődés óriási célja és rendeltetése....**

Ámde ez a megismerése és a világosságba való ez a belemerülése **nagy kísértést jelent**, mert a szellemi lényeknek tudatosá váló az a másik része, amely a sötétségből, a „nincsen”-ből merít, s amelynek maga a szellemi ember ad életet, **türelmetlenül ösztönzi, hogy ennek az életnek, amit megismert, minél hamarabb urává váljék, azaz istenévé fejlődjék.** Ez a tudat elkápráztatja, és kísértésbe viszi az ő szabad akaratánál fogva, mert az életet minél hamarabb megismerni, az élet javait magáévá tenni, folyton újabb lehetőségeket teremteni, hogy azok felett rendelkezessék: kísértést jelent. Mert az a kérdés, milyen célból akar az élet javai felett úrrá lenni? Abból a célból-e, hogy ezzel az isteni akaratnak szolgáljon, vagy abból a célból, hogy az isteni magasságot megközelítve magát egyenrangúvá akarja tenni Istennel? .....

Hogy az embernek ne legyen semmije, hanem mintegy üresen éljen a világban, hibás felfogás és tulajdonképpen a rest lélek állapota. Aki nem szerzett semmit, aki nem dolgozott és nem is akar, nem is kíván dolgozni, mert így nincs kötelessége, amely őt izgassa, amely reá munkát róna, - igaz, hogy ez könnyebb állapot - de annak meg kell elégednie azzal is, hogy semmiféle jogai sem lehetnek. **Az emberi lélekbe bele van az az érzés ültetve, hogy dolgozzék, fáradjon, és a fáradság meghozza neki azt az eredményt, amely bizonyos alapot képez az ő további emelkedéséhez.** Valójában a lélek állapota ez, ami itt a földi testben, a külsőben, a gazdagságban, az

anyagban, földi munka eredményeiben mutatkozik. *Munkálkodni kell!* Tehát mindazoknak, akiknek az isteni kegyelem egészséget adott, dolgozniuk kell, hogy legyen valamijük. ....

Isten a valóban megtért emberek földi életének alakulását a kezében tartja. És ha már a földi életben való sorsot kezében tartja, annál inkább kezében tartja az elkövetkezőben, a valóságos életben való sorsot, amelyben a lélek a maga igazi értékével tűnik elő. És sohasem tudhatja az ember, hogy az Isten bölcsessége és kegyelme nem azért veszi-e el az egyiket, a kisebb értékűt, hogy helyébe a nagyobb értékűt adja? Azért az ember, amikor őt Isten így próbára teszi, ne zúgolódjék, ne búsuljon, ne ragaszkodjék semmihez, ami mulandó. Hiszen a mulandó világon semmi sem maradandó, legyen az bár a legnagyobb érték, legyen az ember véres verejtékével megszerzett és a földi test előtt nagyra értékelt dolog; mindez csak a földi élet ajándéka, a földi élet hullámozásának a játéka; az egyik hullám hozzáhajtotta azt az értéket, egy másik hullám pedig elmossa és továbbviszi. Ne nézzetek hát szomorú szívvel és könnyező szemekkel az ilyen elsodort értékek után, mert a ti sorsotokat az isteni kegyelem vezeti és a következő hullámozásnál szebbet, értékesebbet, nagyobbbat adhat nektek. **Csak azok előtt az emberek előtt nagy dolog még a földi mulandó érték, akiknek nincs hitük. Ezek részére van a szerencse, ezek találnak ott, ahol mások elvesztenek. Ezek még magukhoz vonzzák igazságtalanság által, a kedvező hullámozások kiismerésével és kihasználásával az u. n. szerencsét.**

Mert mi volna más a szerencse, mint a meg nem dolgozott, a meg nem szenvedett, és így meg nem érdemelt érték, amely felett hirtelen, minden átmenet nélkül rendelkezik az ember? Ez a szerencse. Ámde én azt mondom nektek, hogy amint a torlódó hullám az ilyen lélek felé hajtja azokat az értékeket, amelyekért meg nem dolgozik: azok éppen olyan

kevéssé az övéi, mint ahogyan nem tudja az ember a lélegzetét magának megtartani, és éppen úgy ki kell a „szerencsét” eresztenie a kézéből, mint ahogyan az embernek ki kell lehelnie a belélegzés után. **Azért azoknak az emberi lelkeknek, akik hisznek, nincsen szerencsájük, mert az Isten megóvja őket attól, hogy „szerencsájük” legyen. Megóvja őket a szerencsével járó nagy kísértéstől és annak elvesztése fölötti nagy fájdalomtól, mert elveszíteni nagyobb fájdalom, mint amekkora öröm a hirtelen jött bírással jár.** Találni valamit nagyobb öröm, de elveszteni nagyobb bánat. Így, amikor az ember valamit elveszít, csak fájdalom lesz az osztályrésze. Mert el kell veszítenie a földi életben is azt, ami igazságtalanul lett az övé, de még többet veszít a valóságos életben. Mert jaj annak a léleknek, aki ezt az ú. n. szerencsét a maga részére használja ki! A nagy hullámozás felemeli, de ugyanannyit alá kell merülnie a mélybe. Nagy uralkodás, nagy gazdagság a valóságos értékek semmibevevésével jár, aminek nagy nyomorúság lesz az ára e földi élet után! Aki tehát ismeri ezeket a dolgokat, és megismeri az igazi fényt, az nem vágyik a homály: a földi jólét után.

A szerencse hajhászása csak a hitetlenek természetében van. A „szerencse” a legtöbbször szerencsétlenséget jelent, mert a hullámozás az egyiktől elveszi az értéket, hogy a másikhoz oda sodorja és arra rátapassza. És amikor rátapasztotta, sokszor az illető azt nehéz nyügnék érzi, mert *habár a szerencse a testének kedvez, de a lelkét megtépázza, és nyomorba dönti.* Azért a szerencsének hajhászását és az utána való vágyakozást vessétek el magatoktól. **A legnagyobb szerencse, amit a földi ember remélhet az, hogy az Isten kegyelme folytán az élet értékét megismerje, a maga részére megtalálhassa a munkát, s azokat a lehetőségeket, amelyekben ő az ő földre kapott ismeretét, tudását, erejét alkalmazhatja és felhasználhatja.** Rest ember nem dolgozik, nem is akar dolgozni, csak magának akar élni és csak a maga

örömeit, a maga kívánságait teljesedésbe vinni. Vajon mije van az ilyennek? Semmije. A restség nem hoz semmiféle örömet, mert az ilyen az élettől megcsömörlik, a lélek örömei pedig el vannak előle zárva. **A lélek örömei nem a külső világban, nem az eshetőségekben, a testiségben, a magasságban van, ahova az ár felveti az emberi lelket, hogy ismét lesújtsa, hanem a lélek mélyén elrejtett apró, törvényes vágyakban, melyeket Isten megvalósít, amelyek az isteni Lélek irgalmassága által materializálódnak és mind a léleknek, mind a testnek megadják a megelégedést, a vágyak kielégülését.** Ilyenkor a lélek végtelenül boldog, és igaz hálát tud adni Teremtőjének.